

PÁ~ES HORY, PÁ~ES DOLY â€“ BULHARSKO A Å~ECKO - XIII.

ÅšterÅ½, 22 duben 2008

Brzy ráno balíme a pÅ™ed osmou uÅ¾ nasedáme do auta pÅ™ed hotelem. Tentokrát bez snídanĚ, protoÅ¾e tÅ™ívajíÅ•kovĚ by nám v horách asi pÅ™sobila trochu vĚtš;í obtĚže. Z BanskĚ prudce stoupáme úzkou klikatou silnicí na jih do hor. MĚjĚme chatu Bandericu s pÅ™ilehlým kempem a pokračujeme kolem Bajku&evovy jedle, mocného starého stromu, k vĚtš;í chatĚ Vichren - cca 20 km od BanskĚ.

Chata Vichren je poloÅ¾ena ve výš;ce 1910 metrĚ, coÅ¾ je znĚt pÅ™edevš;ím na teplotĚ. Co je ale horš;í, tak rapidnĚ odliš;né poÅ•así od toho v BanskĚ. ZatĚmco dole svĚtlo slunĚko a uÅ¾ od ráno jeho paprsky pÅ•knĚ hĚtĚly, tady fouká vĚtr a je oblaš;no. Okolní hory jsou zakrytĚ mraky a nĚs jĚmĚ neblahĚ pÅ™edtucha, Å¾e den nebude aÅ¾ tak krásný, jak se zdĚlo dole - ve výš;ce devĚti set metrĚ. PÅ™ed chatou parkuje nĚkolik aut, ale venku není vidĚt ani Å¾ivĚka. VlastnĚ ano - nĚkolik sbĚraÅ• bobulĚ jalovce s kyblĚky, s jakými se u nĚs chodĚ na borĚvky jalovĚnka (tekutĚ) by právĚ teÅ• docela bodla.) TuristĚ jsou ale pÅ•knĚ zalezlĚ v teplouÅ•ku útulnĚ chaty. ZatĚmco si z aut vyndĚvĚme obleš;ení, oslovuje nĚs mladĚ kluk - Å€ech. Spolu se svými dvĚma kĚmoš;í trĚví uÅ¾ pár dnĚ v horách a zdecimovanĚ nepĚiznĚ poÅ•así se uplynulou noc ubytovali na chatĚ. PtĚ se nĚs na pÅ™edpovĚ - také by rádi zdolali Vichren ale nevĚdí, zda to mají vzhledem k poÅ•así vĚbec podniknout. Od nĚs moc informacĚ neziskĚvĚ, kdyÅ¾ se ale dozví, Å¾e my nahoru vyrĚš;íme, rozhoduje se také k vĚstupu a ĚtĚká, Å¾e se tÅ™eba na vrcholu potkáme. ZnĚte to: "Tam, kde hynuli vlci - tam, kde hynuli sobĚ - Å€ech se pÅ™izpĚsobil ..." :-)) PÅ™evlĚkĚme se do tepleš;ích odĚvĚ a balĚm do nehostinnĚ hor. Jdeme sice jen "nalehko", ale nepĚize poÅ•así nĚs nesmĚ zaskoš;it. TakÅ¾e: trochu jĚdla, hodnĚ pitĚ, nĚjakĚ náhradnĚ obleš;ení, pláš;anky, Å•epice a rukavice. (Terka vĚbavu podcenila, a pak nahoÅ™e tĚÅ¾ce litovĚ zanechala rukavice v autĚ.) TakĚ jen co vyjdeme, noš;íme se do hustĚho mraku, ze kterĚho prš;í a padĚjí drobnĚ š;tiplavĚ kroupy. PÅ™epř;ka je naš;stĚ krĚtkĚ, Å¾el bohu mraš;na nemĚzĚ a nĚm veš;kerĚ okolĚ zĚstĚvĚ utajeno pod bĚlou clonou. StĚle prudce stoupáme po kamenĚtĚ stezce, kolĚn nĚs roste pár smrkĚ, borovicĚ kleš; a spousta keš;ikĚ jalovce obsypanĚho tmavými bobulkami. Jindy bych neodolala a natrhala si bobule pro domĚcí spotř;ebu, teÅ• uÅ¾ ale tak funĚm, Å¾e kaš;dĚ dalš;í, byš; nepatrnĚ pohyb, by mĚ totĚlnĚ odrovnal. VĚ to jen poÅ•Ěteš;í š;ok z nestandardnĚho pohybu a brzy odeznĚ. Petr mi pak dodateš;nĚ sdĚlil, Å¾e vzhledem k tomu, jsem tak funĚla a hekala, byl pÅ™esvĚdš;enĚ o tom, Å¾e to vzdĚm. :-)) Postupujeme stĚle vzhĚru a pro bĚlou tmĚ kudy, ani kam. Trasa je ale naš;stĚ dobř;e vytyš;enĚ Å•ervenými znaš;kami na kamenech, takÅ¾e zabloudit nemĚ. Mechanicky pÅ™ekonĚvĚme kamennĚ pole, obš;as se stĚidĚjĚící s pevnou pÅ™dou. Chvilku prochĚš;íme i po travnatĚm porostu, kterĚ nám nechĚvĚ ale jen mĚš;ik oddechu, okamš;itĚ opĚt nĚsleduje kamennĚ stezka. Vzhledem k poÅ•así, terĚnu a vydanĚ námĚzĚ jdeme mlĚky jak nĚmĚ. Na jednom vĚnĚlku odpĚívĚme, doplĚjeme energii Å•okoládovou tatrĚnkou, ale díky znaš;nému chladu a protivnĚmu vĚtru je nám po chvilce zima, a tak brzy pokračujeme. Po vrstevnicĚch obchĚš;íme pÅ™edhĚtĚ Vichrenu, pod námi je hlubokĚ strĚ, takÅ¾e se opravdu soustĚdĚme na udrš;ení rovnĚš;y. CĚ také mĚjĚme dvĚ kamennĚ mohyly se svĚkami a suchými kvĚty. Trochu z toho mrazĚ. PostupnĚ veš;kerĚ lesnĚ po a postupujeme pouze po zatravnĚných Å• skalnatĚch kopcĚch. Je Å•im dĚl tĚm vĚtš;í zima, a tak s povĚkem vytahujeme z batohĚ Å•epice a rukavice. ZdolĚvĚme dalš;í pahorek, odkud nĚslednĚ sestupujeme do vichrenš;eho sedla (Vichrenš;í preval) ve výš;ce 2600 metrĚ. Z nĚj by se nám normĚlnĚ mĚly oteĚvĚt nádhernĚ vĚhledy na VlachinskĚ ezero a na celou severnĚ Ěst Pirinu. My ovš;em vidĚme jenom "mlĚko". PÅ™ed námi se jĚtĚ tyš;í mohutnĚ Vichrenu, a teÅ• teprve zaš;inĚ to pravĚ strmĚ stoupĚnĚ. Naš;stĚ vidĚme jen na pár metrĚ pÅ™ed sebe a ne na celĚ monumentĚlĚ š;tit, tudĚš; nejš;me pÅ™edem zastraš;eni tĚm, co nĚs Å•ekĚ. Lezeme po mramorĚm povrchu Vichrenu krok za krokem a jĚ chvilĚmi, pokud mi to dech vĚbec dovolĚ, pronĚš;ím nĚjakĚ to dršnĚjš;í slĚvko na adresu hory. Ovš;em nebĚt mlhy a vĚtru, kterĚ uÅ¾ dosahuje pomalu síly vichř;ice, muselo by tu bĚt nádhernĚ. My tedy mĚš;eme sledovat jen pár metrĚ skalnatĚho svahu pÅ™ed námi a pod sebou. Mezi kamenĚm zde rostou rozliš;né druhy skalnĚk - na jĚtĚ, kdyÅ¾ kvĚtu, musí bĚt svah odĚn do nádhernĚho barevnĚho hĚvu. Obš;as se protrhnou sem tam mraky a my vidĚme, jak v travnatĚm sedle pod Vichrenem nĚjacĚ lidé sestavili z kamenĚ rĚznĚ nápisy a symboly. Z nĚhledu to vypadĚ impozantnĚ, jak zprĚva z vesmĚru. V zĚvĚru uÅ¾ opravdu strmĚ stoupáme stylem kro sun-krok, seshora nĚs bĚš;uje prudkĚ vĚtr a my jsme rádi, Å¾e jsme nepodcenili vĚbavu. AkorĚt Terka má ruce zmrzlĚ jak rampouchy, a tak jí na chvilĚ pĚjĚš;u své rukavice, aby se prohĚš;ala. Povrch zde má jĚtĚ minimĚlnĚ Å•lenitost a je hustĚ posĚtĚ š;tkem a sutĚ, takÅ¾e nám to obš;as za mohutnĚho klenĚ uklouzne. Najednou vidĚme, Å¾e uÅ¾ nemĚme dĚl stoupat. PÅ™ed námi se objevĚ velĚkĚ kamennĚ mohyla s bulharskou vlĚjkou a oznaš;enĚm vrcholu. Vyš;vihujeme se pÅ™es poslednĚ hranu a jsme nahoř;e. HeurĚka! DokĚzali jsme to!

Mířká z Humplu, cestovatelka n. v. n.